

[Statsministeren]

igennem, er jeg da også glad for at kunne pege på, at vi også på vigtige områder har kunnet få socialdemokratiet i tale. Lad mig bare nævne pensionsproblemerne, gennemførelsen af en forstærket indsats mod ungdomsarbejdsløsheden, lovgivningen om naturgasprojektet og loven om udlændinge.

Vi misforstår selvfølgelig ikke situationen. Vi ved udmærket, at der ikke er noget tilløb til, at socialdemokratiet er ved at blive et støtteparti for regeringen. Men vi finder det værdifuldt, at den overvældende del af folketinget er arbejdsdueligt, og at vi kan finde hinanden i et frugtbart samarbejde på de områder, hvor afgørende holdningsforskelle ikke stiller sig naturligt i vejen. Også i den henseende synes regeringen at det har været et godt folketingsår i år.

Forhandling

Heinesen (S):

Jeg vil gerne takke statsministeren for svaret på forespørgslen. Under den tilsvarende debat for et år siden holdt den daværende ordfører for det konservative folkeparti, hr. Poul Schlüter, også en tale, hvori hr. Poul Schlüter bl. a. sagde (Folketingstidende 1981-82, 2. samling, sp. 9325):

»Det er mit indtryk, at regeringen vil slå knuder på sig selv og foretage cirkusakrobatik af verdensklasse for at blive siddende...

De sidste dage var en slem cirkusforestilling, og jeg tror egentlig godt, at Cirkus Benneweis kan pakke sammen i sommer. Det vil være umuligt at konkurrere med regeringen.«

Det vil være overmåde vanskelig at formulere en mere præcis beskrivelse af regeringens adfærd i de sidste måneder.

En anden bemærkning fra samme tale viser, hvor uberettiget karakteristikken var sidste år, og hvor træffende den er i år. Hr. Poul Schlüter sagde nemlig også:

»De går ikke, medmindre de bliver stemt ned.«

Men den nuværende regering går ikke, selv om den bliver stemt ned og bliver stemt ned så mange gange, at det er umuligt at opregne det inden for den tilmålte taletid.

Hermed har regeringen skabt en ny parlamentarisk praksis, som ikke er uden problemer for folketinget. Det blev tydeligst illustreret gennem statsministerens udtalelser i forbindelse med folketingets vedtagelse af

dagsordenen under den udenrigspolitiske forespørgselsdebat i sidste uge. Vi går ud fra, at regeringen i enhver henseende loyalt efterlever folketingsflertallets pålæg til regeringen. Statsministerens udtalelser bevirker imidlertid, at vi meget nøje vil overvåge, at det sker.

Jeg vil herefter gøre nogle bemærkninger om den økonomiske politik, idet medlemmer af den socialdemokratiske gruppe vil omtale andre emner.

Her vil jeg gerne først sige til statsministeren, at vi ikke kritiserer regeringen for at bremse indkomststigninger og for at gennemføre besparelser. Det har vi selv gjort, og det har vi selv foreslået.

Socialdemokratiets modstand imod regeringens økonomiske politik skyldes noget helt andet. Den skyldes to ting. For det første tager vi kraftigt afstand fra den ensidighed, hvormed regeringens nedskæringer rammer økonomisk svage grupper. For det andet vender vi os stærkt imod, at nedskæringerne er så store, at de medfører en kraftig stigning i arbejdsløsheden.

Vi føler, at regeringen misbruger den økonomiske krise som et påskud til at få fjernet eller forringet velfærdsordninger, som de borgerlige partier har været imod. Det bliver stadig tydeligere, at den borgerlige regering har en meget enkel tankegang: de, der tjener godt og ejer meget, får for lidt ud af det, og de, der tjener lidt og kun ejer lidt, får for meget ud af det. Ligheden er for stor, solidariteten er for stor.

Den borgerlige regerings økonomiske politik er desværre en konsekvent gennemførelse af denne simple tankegang. Regeringen har foreslået, at de, der har meget, skal have endnu mere. Indkomstskatten for de store indkomster skal lettes med 8-9 mia kr. Vi ønsker en tillægsskat på de højeste indkomster.

Formueskatten skal lettes til gavn for de store formueejere, skatterne på produktionsjord skal afskaffes, hvilket først og fremmest er til gavn for de store jordbesiddere. Retten til at fradrage renter af privat gæld skal bevares uændret; det er til størst fordel for de store indkomster, som trækker mest fra og får den største skatterabat. Socialdemokratiet ønsker en begrænsning og omlægning af rentefradragsretten, så alle får den samme fordel af et givet fradrag.